

Ciutats vives i actives?

El nostre país té una xarxa de ciutats mitjanes, com Manresa, que és molt potent perquè equilibra prou bé el territori (geogràficament força trencat i, per tant, més complex de gestionar a nivell de comunicacions) i es mostra, doncs, molt ric. És alhora el resultat d'una història interessant que ens demostra que la immensa majoria d'aquests ciutats enfonsen les seves arrels molts segles enrere; des de l'antiguitat pel cap baix. I, habitualment, totes elles disposen d'un teixit associatiu força potent de llarga i contrastada trajectòria, tant a nivell social, empresarials, esportiu o cultural.

Malgrat tot, el model de governança és el mateix que té tot l'Estat Espanyol on, l'autonomia municipal, especialment a nivell econòmic, és molt precària i subsidiària. No hauria de ser així, ja que es tracta del primer nivell de l'administració pública, amb una relació directa i molt més palpable i eficient davant del ciutadà. Sigui com sigui, i mentre no tinguem la República Catalana, que podria canviar en gran mesura aquesta situació, hem d'anar navegant amb aquest context on, en teoria, es poden fer moltes coses i, a la pràctica, se'n fan moltes menys. Especialment perquè vivim en el miratge d'una certa capacitat d'actuació quan, a l'hora de la veritat, aquesta és força minsa, tant a nivell tecnicolegal com, sobretot, per les dificultats de finançament. I, per postres, amb una estructura politicoadministrativa gran i cara per a les possibilitats reals d'actuació.

Ho pensava fa un temps, quan vaig assistir, el passat mes de juliol, a una jornada que va organitzar l'Ajuntament, amb motiu de la visita dels representants del municipi alemany d'Altena en el marc de la trobada de socis de la xarxa europea URBACT Re-Grow City. Allí es van posar en comú diversos projectes estratègics de cadascuna de les ciutats, amb la intenció de compartir accions, experiències i resultats. Cal dir, en aquest sentit, que els projectes que oferia Manresa estaven ben plantejats, però en tots ells les dificultats pressupostàries feien que les xifres que es platejaven fossin excessivament curtes per ser eficients a curt o mitjà termini.

D'aquí a mig any començaran els debats entre partits que optin a col·locar els seus regidors a l'Ajuntament. Crec que pot ser un bon moment per fer un acte de contrició i dir amb claredat que anem molt justos d'armilla i que potser cal concentrar els esforços en aquells elements que els ciutadans, sense demagògia ni populisme barat, consideren més indispensables, de la mateixa manera com es debaten les coses, amb major detall, en una comunitat de veïns, per exemple. Penso que és irresponsable pensar que es poden obrir tots els fronts possibles. Per això m'agradaria major responsabilitat i imaginació, adequant, per altra banda, les estructures de cada regidoria a la nostra realitat assumible. I capacitat, naturalment per engrescar i imaginació per cercar recursos de sota les pedres, si cal. Tot plegat en un projecte global de ciutat, d'amplis horitzons, que fugi del curt termini electoral. Queda dit!